

SMIT EDIT

Holdudvarban

Az első leütések buszok s autódudák
emlékével vegyülnek. Kattog a billentyűzet,
mint a bicikliváltó. A nap zaja lassan hal
el a képernyő előtt, a háttérben a gyerek
beszámolója elül, mint a Holdon a hangok.

Sötét csendben fehérén világít a kijelzőn
nyíló tiszta lap, teret adva a gondolatnak.
Szavak kontúrjai veszik át a nélküliség
felett a hatalmat - sűrűsödő homályt szívznak
magukba a beléjük vesző hangfoszlányokkal.

Megmagyarázhatatlan voltából a világom
önmagát formálja az írás törvényeivel.

Még nem lesz a szöveg kulcsává a megtalált szó,
csak árnya a lehetőségnek – egy téridőben.
A csend legében a szó vagyok maga: íráskor
várost, munkát, álmot váltok, síkból szirt nő fölé,
fenyves oldalán lak, alant egy falusi piac.

Metaforák sorába lép az iskolacsengő,
míg a tanárból kétségek fölött költő ébred.
A szó vezet már engem, többé nem én hívom őt.
Belakja az utcát is, színez, saját törvényt ír
egy távoli téridő-kontinuumban.

A dagerrotípia

Úgy jöttél az ajtón utánam, mint aki tudja,
mi várja bent.
És most? kérdezted. Te tudod, mondtam,
és kulcsra zártál bennünket.
Mélyen égtél a húsom rostjaiba akkor,
ősképet világítva beléjük.
Az emeleten álltunk olyan érzéssel,
mint a kilátóban a kaptató után kicsit szédülve –
nem tudni, az enyhe magasságtól-e, vagy a vágytól,
hogy soha többé ne térjünk vissza a lépcső aljára.
Azóta is koptatjuk a képet,
hogy az archetípusainkat belülről lássuk.

